

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Václava Štencla a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **T. T. H. V.**, zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 4. 2022, č. j. 57 A 46/2021-54,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 4. 2022, č. j. 57 A 46/2021-54, **se** ve výrocích II. a III. **z r u š u j e**.
- II.** Rozhodnutí žalované ze dne 19. 3. 2021, č. j. MV-18141-4/SO-2021, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 39 798 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Marka Sedláka.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobkyně domáhá zrušení výroku II. rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „*krajský soud*“) ze dne 6. 4. 2022, č. j. 57 A 46/2021-54. Krajský soud tímto rozsudkem ve výroku I. zrušil rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2021,

č. j. MV-198119-3/SO-2020, ve výroku II. zamítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 3. 2021, č. j. MV-18141-4/SO-2021, a ve výroku III. uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení. Jelikož žalobkyně napadá pouze výrok II. tohoto rozsudku, je pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti podstatné pouze rozhodnutí žalované ze dne 19. 3. 2021, č. j. MV-18141-4/SO-2021. Žalovaná jím zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „*ministerstvo*“) ze dne 5. 1. 2021, č. j. OAM-67983-10/ZM-2020, jímž byla podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty, neboť pobyt žalobkyně na území není v zájmu České republiky.

[2] Krajský soud vycházel při posouzení věci z následujících skutkových zjištění. Žalobkyně se zaregistrovala v systému Visapoint k podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání, ačkoli jejím záměrem bylo podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Při osobní návštěvě Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „*velvyslanectví*“) dne 11. 10. 2017 předala pověřenému pracovníku velvyslanectví namísto žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání žádost o zaměstnaneckou kartu spolu s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání. Žádost o zaměstnaneckou kartu velvyslanectví původně vyhodnotilo jako nepřijatelnou a zamítlo žádost o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Žalobkyně se proti tomuto postupu bránila rozkladem a následně žalobou u Krajského soudu v Plzni, který žalobě vyhověl rozsudkem ze dne 20. 11. 2019, č. j. 30 A 63/2018-93. Velvyslanectví následně usnesením ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1938-1/2020-HANOKO, žádosti žalobkyně o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu dle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyhovělo.

[3] Na základě výzvy k odstranění vad podání žalobkyně dne 20. 10. 2020 svou žádost doplnila o požadované listiny. Žádost postoupilo velvyslanectví ministerstvu přípisem ze dne 9. 11. 2020. Ze záznamu ve spisu ze dne 11. 12. 2020 vyplývá, že podkladem pro vydání rozhodnutí byly mimo jiné písemnosti uchovávané odděleně mimo spis podle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců, konkrétně se jednalo o utajovanou informaci č. j. V211-36/2017-OAM (vedenou Úřadem vlády pod č. j. V202/2018), V89/2020-OAM a utajované informace poskytnuté Policií České republiky, Národní centrálou proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování vedené pod č. j. V211-21/2017-OAM, D153/2019-OAM, D154/2019-OAM a D181/2019-OAM. V záznamu ministerstvo uvedlo, že pobyt žalobkyně za účelem výkonu zaměstnání není v zájmu České republiky vzhledem ke skutečnostem a bezpečnostním rizikům popsáným v těchto podkladech. Dále bylo do spisu založeno usnesení vlády č. 474 ze dne 18. 7. 2018, kterým vláda vzala na vědomí informace obsažené v části III: materiálu č. j. V202/2018 – *Imigrace do České republiky z Vietnamu – shrnutí situace a bezpečnostních rizik*, a současně uložila ministru vnitra omezit na velvyslanectví náběh žádostí o dlouhodobá pobytová oprávnění, a to na žádosti za účelem soužití rodiny, studia a vědeckého výzkumu a žádosti podávané na základě schválených migračních projektů. Rovněž ministerstvo učinilo součástí správního spisu článek ze zpravodajského portálu idnes.cz s nadpisem „*Hackeri prolomili systém na udělování víz do ČR, vydělali stovky milionů*“ ze dne 16. 10. 2018 a dále článek ze zpravodajského portálu seznamzpravy.cz s nadpisem „*Hackeri z Česka prolomili vízový systém pro Vietnamce. Vydělali 750 milionů*“ *Hackeri prolomili systém na udělování víz do ČR,*

pokračování

vydělali stovky milionů“ ze dne 25. 11. 2019. Dále byla do správního spisu založena jako podklad pro rozhodnutí část výroční zprávy Bezpečnostní informační služby za rok 2018 pod nadpisem „Organizovaný zločin“ obsahující informaci o tom, že v září 2018 kriminalisté sekce organizovaného zločinu NCOZ zadrželi osm cizích státních příslušníků podezřelých z organizování trestné činnosti, která souvisí s podáváním žádostí o udělení pobytových oprávnění na území České republiky ze strany občanů Vietnamské socialistické republiky.

[4] Ministerstvo rozhodnutím ze dne 5. 1. 2021, č. j. OAM-67983-10/ZM-2020, zamítlo žádost žalobkyně z důvodu, že její pobyt není v zájmu České republiky vzhledem rizikům, která jsou důsledkem organizovaného zločinu. Zároveň uvedlo, že z utajovaných informací nevyplývá, že by sama žalobkyně byla členem organizované či zločinecké skupiny. Odvolání proti posledně uvedenému rozhodnutí ministerstva žalovaná rozhodnutím specifikovaným v odst. [1] tohoto rozsudku zamítla a potvrdila rozhodnutí ministerstva. Žalovaná shledala, že utajovaná informace (obdržená od Policie České republiky, Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování) vedená pod č. j. V80/2020-SO je zpřesněním a doplněním všech v průběhu řízení pořízených utajovaných informací, protože je rozhodnutí ministerstva dostatečně věrohodné a individualizované ve vztahu k případu žalobkyně, přičemž je plně přezkoumatelné a v souladu s § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[5] Krajský soud výrok II. napadeného rozsudku odůvodnil závěrem, že z rozhodnutí žalované jsou jasné patrné jeho důvody a správní orgány nepochybily, jestliže žalobkyni neumožnily seznámit se s utajovanými informacemi. Utajované informace soud shledal dostatečně relevantními, neboť registrace v systému Visapoint umožnila žalobkyni podat žádost o zaměstnaneckou kartu, přičemž vyšetřovaná trestná činnost organizované skupiny se týkala právě systému Visapoint. Charakter informací týkajících se přímo žalobkyně odůvodňuje závěr o tom, že její pobyt není v zájmu České republiky pouze ve vztahu k žádosti o zaměstnaneckou kartu, která byla podána prostřednictvím registrace v systému Visapoint. Námitku, že žalovaná opatřila nový podklad, aniž by o tom pořídila záznam do spisu, soud neshledal důvodnou. Jednalo se totiž o utajovanou informaci, která byla zpřesněním předchozích utajovaných informací. Neuvedení stupně utajení zde není v kontextu toho, že šlo o zpřesnění utajované informace, u níž správní orgány stupeň utajení uvedly, vadou, která by měla za následek nezákonnost správního rozhodnutí. Ani námitku nedůvodných rozdílů při rozhodování skutkově shodných či podobných případů soud neshledal důvodnou. Žalobkyně tuto námitku koncipovala velmi obecně, přičemž rozhodování o žádostech cizinců o pobytových oprávněních jsou navíc značně individuální. K námitce neuvedení žádných doprovodných informací k utajovaným informacím soud odkázal na § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců s tím, že správní orgány nesmějí ohrozit účel utajení a soud je zde garantem efektivního přezkumu zákonnosti správních rozhodnutí. Argumentace žalobkyně usnesením vlády č. 474 je nepřiléhavá, neboť šlo pouze o jeden dílčí podklad a stěžejním podkladem byly utajované informace.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatelka namítá, že se krajský soud přezkoumatelně nevypořádal s její námitkou, že nebyla ani v obecné rovině seznámena s podstatou skutkových důvodů, které vedly k zamítnutí její žádosti. Stěžovatelce nebyly poskytnuty ani ty nejzákladnější údaje, které by ji umožnily využití jejích práv, zejména práva na spravedlivý proces a práva na účinnou právní pomoc. Pokud právní zástupce podával vyjádření nebo opravné prostředky, „střílel naslepo“. Ministerstvo stěžovatelce sdělilo v obecné rovině a zcela nedostatečně, jaké skutečnosti z těchto utajovaných informací vyplývají. V záznamu do spisu je uvedeno pouze to, že z utajovaných písemností vyplývá, že pobyt stěžovatelky za účelem výkonu zaměstnání na území České republiky není v jejím zájmu, a to vzhledem ke skutečnostem a rizikům popsaným v těchto podkladech. Tento postup je formalistický a nezákonný. Správní orgán se omezil na parafrázi zákonného ustanovení. Soud se nezabýval tím, zda sdělení, která stěžovatelka o utajovaných informacích získala, jsou skutečně minimální možná, která neohroží účel jejich utajení a odpovídají požadavkům spravedlivého procesu.

[8] Žalovaná ve svém vyjádření odkazuje na svou předchozí argumentaci, důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon o pobytu cizinců, a judikaturu Ústavního soudu a správních soudů. Vzhledem k tomu, že se nerozhoduje o právním nároku stěžovatelky, nebyla žalovaná oprávněna umožnit stěžovatelce uplatnění jejího práva na vyjádření k podkladům rozhodnutí ve vztahu k nově doplněné utajované informaci vedené pod č. j. V80/2020-SO. V daném případě se neuplatní věta druhá § 36 odst. 3 správního řádu. Z judikatury správních soudů vyplývá, že sama skutečnost, že stěžovatelka neměla přístup k obsahu utajovaných informací, není v rozporu s právem na spravedlivý proces. Garantem ochrany práv stěžovatelky je nezávislý soud.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že napadený rozsudek neshledal nepřezkoumatelným z důvodu nevypořádání námitky, že stěžovatelka nebyla ani v obecné rovině seznámena s podstatou skutkových důvodů zamítnutí její žádosti. Reakce krajského soudu na tuto žalobní námitku je obsažena jednak v odstavcích 60 a 61 odůvodnění napadeného rozsudku (v nichž krajský soud posuzoval přezkoumatelnost napadených rozhodnutí žalované), jednak v odstavcích 68 až 72 (v nichž přímo rozebíral problematiku seznamování účastníka řízení s utajovanými informacemi; na tyto pasáže pak odkázal v odstavci 85 již přímo ve vztahu k rozhodnutí žalované ze dne 19. 3. 2021, č. j. MV-18141-4/SO-2021). Krajský soud tedy uvedenou žalobní námitku neopomenul a řádně ji vypořádal.

[12] Ve vztahu k meritu věci Nejvyšší správní soud předesílá, že se již vícekrát podrobně zabýval skutkově obdobnými případy jako v nyní projednávané věci, totiž posouzením vyhodnocení bezpečnostních rizik, které představují vietnamští státní příslušníci v souvislosti s činností těžce organizované zločinecké skupiny, na základě týchž utajovaných informací (viz například rozsudky ze dne 7. 2. 2022,

pokračování

č. j. 10 Azs 438/2021 - 47, č. 4328/2022 Sb. NSS, ze dne 24. 3. 2022, č. j. 4 Azs 400/2021 - 29, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021 - 32, ze dne 3. 8. 2023, č. j. 3 Azs 326/2021 - 41 či ze dne 24. 8. 2023, č. j. 3 Azs 382/2021 - 51; všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V podrobnostech na tyto rozsudky Nejvyšší správní soud odkazuje, neboť závěry v nich vyslovené, jsou již známé žalované i zástupci stěžovatelky, který ve výše uvedených řízeních zastupoval vietnamské státní příslušníky.

[13] Ve výše zmíněném rozsudku č. j. 10 Azs 438/2021 - 47 (dále jen „*rozsudek NSS z února 2022*“) Nejvyšší správní soud konstatoval, že § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců omezuje do jisté míry procesní práva cizince a obsah odůvodnění správního rozhodnutí. Předmětné ustanovení klade na odůvodnění rozhodnutí dva požadavky. Prvním je uvedení odkazu na podklady pro vydání rozhodnutí a stupně utajení v nich uvedených informací. Tento požadavek je významný z pohledu přezkumu rozhodnutí odvolacím orgánem a správními soudy, které přezkouvávají podklady rozhodnutí do značné míry samostatně, nezávisle na odvolacích, respektive žalobních námitkách, neboť odvolatel, respektive žalobce nemá možnost se s utajovanými informacemi detailněji seznámit a efektivně proti nim brojit. Druhý zákonný požadavek je uveden v § 169m odst. 2, věť druhé zákona o pobytu cizinců, podle něhož správní orgán nemůže rezignovat na odůvodnění svého rozhodnutí s poukazem na to, že všechny rozhodné skutečnosti jsou obsaženy v utajovaných podkladech. Aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, musí správní orgán v odůvodnění výslovně uvést podstatu důvodů, na kterých své rozhodnutí založil, respektive skutečnosti, které z utajovaných informací v obecné rovině plynou.

[14] Výše uvedené požadavky mají svůj původ v unijní právní úpravě. Velký senát Soudního dvora Evropské unie (dále jen „*SDEU*“) v rozsudku ze dne 4. 6. 2013, ve věci *ZZ vs Secretary of State for the Home* s odkazem na čl. 47 Listiny základních práv EU konstatoval, že adresát rozhodnutí musí mít možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se ho týká, a to buď přečtením samotného rozhodnutí, nebo na základě sdělení těchto důvodů na jeho žádost, „*aby mu tak bylo umožněno hájit svá práva za co nejpríznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud, jakož i k tomu, aby byl tento soud plně schopen provést přezkum legality dotčeného aktu*“. V této souvislosti unijní právo vyžaduje, aby byl cizinec seznámen alespoň s podstatou důvodů (angl. „*the essence of the grounds*“, franc. „*la substance des motifs*“), na jejichž základě stát vůči cizinci provedl opatření, jako je například ukončení pobytového titulu nebo odeprání vstupu (viz výše citovaný rozsudek SDEU ve věci *ZZ proti Secretary of State for the Home Department*). SDEU zdůraznil právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces ve smyslu čl. 47 Listiny základních práv EU, a to včetně zásady kontradiktornosti. Zároveň uznal, že v určitých případech může poskytnutí utajených důkazů „*přímo a konkrétně ohrozit bezpečnost státu, jelikož může mj. ohrozit život, zdraví či svobodu osob či odhalit metody vyšetřování vnitrostátních bezpečnostních orgánů, a vážně tak narušit plnění budoucích úkolů těchto orgánů, resp. jim v tom zabránit*“. Vnitrostátní soud pak musí zvážit, zda a případně v jakém rozsahu může omezení práva cizince na obhajobu plynoucí zejména z toho, že nebyl přesně a úplně informován o důkazech a důvodech, z nichž vychází sporné rozhodnutí, ovlivnit důkazní hodnotu důvěrných důkazů. Vnitrostátní soud však musí v každém případě zajistit, aby dotčená osoba byla informována o „*podstatě důvodů*“, které

jsou základem pro sporné rozhodnutí, a to „způsobem, který náležitě zohlední nutnost zachování důvěrnosti důkazů“.

[15] Specifické požadavky na odůvodnění rozhodnutí podle § 169m zákona o pobytu cizinců sice představují zvláštní úpravu, není jí však zcela vyloučena aplikovatelnost obecné úpravy podle § 36 odst. 3 správního řádu. Posledně uvedeného ustanovení se přitom ve správním řízení dovolávala stěžovatelka a tvrdila, že měla být alespoň v omezené podobě seznámena s podklady rozhodnutí (utajovanými informacemi). Již v rozsudku z února 2022 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žalobce v dané věci neměl právní nárok na pozitivní rozhodnutí, tedy na vydání zaměstnanecké karty, ani procesní právo seznámit se s utajovanými podklady, avšak měl být informován alespoň o *podstatě důvodů*, které byly základem rozhodnutí správních orgánů.

[16] Správní orgány v nyní projednávané věci označily jako důvod překážky vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců absenci zájmu České republiky na pobytu stěžovatelky na jejím území pro hrozbu spočívající v bezpečnostních rizicích, které jsou důsledkem organizovaného zločinu, s nímž byla stěžovatelka v blíže nespecifikovaném vztahu. V již citovaném rozsudku z února 2022 konstatoval Nejvyšší správní soud nedostatečnost takového odůvodnění, neboť se správní orgány omezily *de facto* na přepis textu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, přičemž kromě odkazu na výše uvedená bezpečnostní rizika neuvedly žádné skutečnosti doplňující tento text. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů proto nejsou seznatelné důvody, pro které představuje stěžovatelka bezpečnostní riziko, a to ani v obecné rovině. Nadto Nejvyšší správní soud poznamenává, že ministerstvo v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 5 výslovně uvedlo, že z žádné z utajovaných informací nevyplývá, že by byla stěžovatelka členem organizované zločinecké skupiny.

[17] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že odůvodnění rozhodnutí žalované (respektive ministerstva) nesplňuje minimální zákonné a judikatorní požadavky ve vztahu k právu stěžovatelky na sdělení alespoň podstaty důvodů rozhodnutí za účelem efektivní obrany proti tomuto rozhodnutí. Došlo tak k podobné situaci, kterou nedávno Ústavní soud označil tak, že správní orgán prvního stupně nutil stěžovatelku ke „*střelbě na terč se zavázanýma očima*“ (viz náleze ze dne 19. 10. 2021, sp. zn. III. ÚS 2116/21, dostupný na www.nalus.usoud.cz). Opačný závěr krajského soudu je proto nezákonný.

[18] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani se samotným hodnocením použitých utajovaných informací ze strany krajského soudu, konkrétně v otázce jejich věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance.

[19] Nejvyšší správní soud v případě rozhodování na základě utajovaných informací konstantně judikuje, že listiny v utajovaných podkladech nemohou být pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, ale musí vycházet ze zachyceného a soudem ověřitelného skutkového základu. Správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost skutečností v utajovaných podkladech uvedených a jejich význam ve vztahu ke sporné věci (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, č. 3667/2018 Sb. NSS). Smyslem a účelem soudní kontroly

pokračování

rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k němu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, nikoliv vyfabulované. Tyto informace musí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019 - 28, č. 4031/2020 Sb. NSS).

[20] Jak již bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval obdobnými případy, v nichž vycházely správní orgány z totožných utajovaných informací jako v nyní projednávané věci (s jejich obsahem se třetí senát seznámil opakovaně také ve věcech vedených pod sp. zn. 3 Azs 326/2021, sp. zn. 3 Azs 381/2021 či sp. zn. 3 Azs 382/2021). Je přitom zjevné, že informace, na kterých správní orgány založily závěr, že pobyt stěžovatelky na území není v zájmu České republiky, vyhodnotil Nejvyšší správní soud tak, že výše uvedené požadavky nesplňují. Utajované informace převážně obsahují toliko obecná fakta a tvrzení o migraci z Vietnamu do České republiky (povětšinou dokonce fakta všeobecně známá). Obecnou závažnost těchto poznatků správní soudy nezpochybňují, nicméně okolnosti z nich vyplývající musí být individualizované ve vztahu k stěžovateli. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že ministerstvo podklady dostatečně neindividualizovalo.

[21] Jediným konkrétnějším faktem, který lze v utajovaných podkladech ve vztahu ke stěžovateli najít, je tvrzení, že mohla být určitým dílčím způsobem spojena s organizovanou zločineckou skupinou. To by jistě byl důvod pro zamítnutí její žádosti. Pro věc by v takovém případě bylo bez významu, že stěžovatelka přímo členem organizované skupiny nebyla, neboť z hlediska použitelnosti § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, by postačovalo, pokud by tu byly dostatečné indicie například o tom, že využila služeb organizované zločinecké skupiny například tím, že uhradila nebo chtěla uhradit této skupině peněžitou částku, doporučila využití této služby jiným vietnamským občanům, případně ji nějak jinak podpořila či chtěla podpořit, byť by se tím sama trestného činu nedopustila (tyto příklady uvádí kasační soud jen hypoteticky a ilustrativně, bez přímého vztahu k této individuální věci).

[22] V posuzovaném případě je však zásadní, že utajované informace nevypovídají o tom, co stěžovatelka skutečně učinila (měla učinit). Tvrzení uvedené v podkladech postrádá jakékoli údaje časové, místní a zdrojové. Utajované informace totiž v podobě, v jaké je soud v utajovaných podkladech shlédl, nedávají záruku, že jde o informace věrohodné, dostatečně konkrétní a přesvědčivé pro klíčový závěr, že to byla právě stěžovatelka, kdo měla být účastna na protiprávním jednání, o kterém se v utajované zprávě vágně hovoří. Jak již Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, nelze připustit, „*aby pod rouškou údajných utajovaných informací, o jejichž relevanci si nelze učinit úsudek, bylo svévolně a bez spolehlivých skutkových důvodů nakládáno s osudy lidí*“ (viz rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019 - 28, č. 4031/2020 Sb. NSS).

[23] Uvedené nedostatky stěžejních podkladů správních rozhodnutí nemohou zhojit veřejně dostupné informace v člancích ze zpravodajských portálů, které jsou součástí správního spisu. Z nich by sice bylo možné nepřímou dovozovat, že podání žádosti stěžovatelky spadá do období, kdy zřejmě mělo docházet k šetřené trestní činnosti, utajované informace, o které správní orgány své závěry opírají, však ani tuto domněnku jasně

nepotvrzují. Okolnost, že v daném případě stěžovatelka využila k podání žádosti systém Visapoint, jehož se měla trestná činnost týkat, nelze považovat za prokazatelnou úzkou spojitost mezi stěžovatelkou a činností organizované zločinecké skupiny, nejsou-li utajované informace dostatečně věrohodné, konkrétní (mimo jiné i z časového hlediska) a přesvědčivé.

[24] Další důvody obsažené v utajovaných informacích (úvahy a informace o povaze imigrace z Vietnamu) jsou pak jen obecné a lze je vztáhnout v podstatě k jakémukoli vietnamskému žadateli o vydání zaměstnanecké karty, což potvrzuje rovněž skutečnost, že na základě totožných utajovaných informací správní orgány rozhodovaly také v řadě obdobných případů žadatelů o zaměstnaneckou kartu vietnamské národnosti, jejichž rozhodnutí byla předmětem přezkumu správními soudy.

[25] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k názoru, že kasační stížnost je důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek ve výroku II. zrušil. Zároveň soud zrušil i na něm závislý výrok III. napadeného rozsudku, kterým bylo rozhodnuto o nákladech řízení před krajským soudem, a to ve vztahu k oběma společně projednávaným žalobám, o nichž bylo rozhodnuto samostatně výroky I. a II. napadeného rozsudku. Jelikož vytýkané vady mají původ již v žalobou napadeném rozhodnutí, zrušil Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., ve spojení s § 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s. i rozhodnutí žalované ze dne ze dne 19. 3. 2021, č. j. MV-18141-4/SO-2021, a věc jí vrátil k dalšímu řízení, v němž bude vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

[26] V dalším řízení žalovaná zohlední skutečnost, že utajované informace, které dosud byly podkladem pro rozhodnutí o žádosti stěžovatelky o zaměstnaneckou kartu, nevypovídají o tom, co stěžovatelka skutečně učinila, a postrádají dostatečně časové, místní a zdrojové údaje. Žalovaná zároveň bude ve vztahu k utajovaným informacím povinna sdělit stěžovatelce alespoň podstatu důvodů, které mají být základem jejího rozhodnutí.

[27] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. též rozhodnutí žalovaného správního orgánu, rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem byla zrušena též předcházející správní rozhodnutí, řízení před správními soudy je skončeno, přičemž z procesního hlediska byla celkově úspěšná stěžovatelka. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. jí tedy za použití § 120 s. ř. s. přísluší vůči neúspěšné žalované právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů celého řízení.

[28] Náklady řízení jsou v dané věci představovány především stěžovatelkou vynaloženými soudními poplatky ve výši 6 000 Kč za řízení o žalobách a 5 000 Kč za řízení o kasační stížnosti.

[29] V řízení před krajským soudem i před Nejvyšším správním soudem byla stěžovatelka zastoupena advokátem, proto jí náleží také náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením. Pro určení výše odměny se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Za řízení před krajským soudem náleží zástupci stěžovatelky odměna za šest samostatných úkonů právní služby učiněných před spojením věcí ke společnému řízení, tj. dvakrát převzetí a příprava

pokračování

zastoupení, dvakrát podání žaloby a dvakrát vypracování repliky [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] ve výši 6 x 3 100 Kč a dále paušální náhrada jeho hotových výdajů ve výši 6 x 300 Kč za šest úkonů právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelkou na její zastoupení v řízení před krajským soudem činí 20 400 Kč.

[30] Za řízení o kasační stížnosti náleží zástupci stěžovatelky odměna za jeden úkon právní služby, spočívající v podání kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] ve výši 3 100 Kč a dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Náklady vynaložené stěžovatelkou na její zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem tak činí 3 400 Kč.

[31] Celkem tak náklady na právní zastoupení před soudy činí 23 800 Kč. Jelikož zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se uvedená odměna o částku 4 998 Kč odpovídající této dani. Celková výše jeho odměny proto činí 28 798 Kč. Společně s náhradou zaplacených soudních poplatků tedy náhrada nákladů stěžovatelky činí 39 798 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovatelce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu